

Одна зоря спочиває, а друга зоря встає,
картопельки уродило, збрала усю як є,
насилечку всю збрала, поставила на плиту,
мундирчики очищаю, цілую її, золоту.
А батько, буває, ходить та сварить, коли й не слід,
не прихилився до мене навіть і старістю літ,
мабуть, така моя доля чи кажуть іще — стезя,
зашпори не відходять, спека в душі донельзя.
А ще мені той школярик, ледача таки манія,
як починається школа, йду з ним в ту школу і я,
мабуть, воно не старіє, давне прислів'я моє:
вирубай півліса та бий біса,
то ліс — лісом, а біс бісом — так воно, мабуть, і є.
Як рясно вродили в городі світанки мої і дні,
яка ціна цій картоплі, знають руки одні,
пошлю вам посилочку, дітки, хоч пошта у нас за версту,
получите, поцілуйте картопельку золоту.

1977

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.